

11. Hereafter referred to as: LPAC.
12. In the case of regulating in separate provisions: 1) the conditions for the assessment of the administrative fine [...] - the provisions of this section shall not apply in this regard.
13. Hereafter referred to as: CAP.
14. Resolution of the Supreme Administrative Court of June 5, 2017, II GPS 1/17.
15. Resolution of the Supreme Administrative Court of December 7, 2009, I OPS 6/09.
16. Z. Kmiecik, *Odwołania w postępowaniu administracyjnym*, Warszawa 2011, pp. 32-38, which discusses the French system of the so-called optional legal protection.
17. This issue is analyzed by A. Cebera, J.G. Firlus, *Uptyw czasu jako negatywna przesłanka wszczęcia i kontynuowania postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej a możliwość dochodzenia roszczeń odszkodowawczych z art. 417[1] § 2 k.c.* in: red. M. Araszkiewicz, M. Krok, M. Sala-Szczyński, *Nauka prawa a praktyka prawnicza: księga jubileuszowa z okazji czterdziestolecia Okręgowej Izby Radców Prawnych w Krakowie*, Kraków 2022, pp. 47-76.
18. Кодекс адміністративного судочинства України. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2005. № 35-36. № 37. ст. 446.

Паньківський В.,
аспірант 1-го року навчання
кафедри цивільного права і процесу,
Західноукраїнський національний університет

Значення узурфрукта для інституційного розвитку цивільного права в Україні

Поняття узурфрукта як правового інструмента, за допомогою якого забезпечується можливість довгострокового користування чужою річчю й вилучення з неї плодів і доходів відоме ще з часів римського права. Нині зазначений інструмент активно використовується в юридичних системах багатьох країн (Франція, Німеччина, Молдова, Італія, Австрія тощо) і знаходить своє відображення в різноманітних аспектах сучасного речового права.

Узурфрукт є складною правовою конструкцією, яка може бути використана суб'єктами для різних, пов'язаних з економічним інтересом цілей, що досягаються за рахунок відмінних (залежить від об'єкта узурфрукта) за своєю правовою природою ресурсів, які можна здобути з чужого майна. Об'єктом узурфрукта можуть бути як речі (рухомі і нерухомі), так і майнові права (корпоративні паї, частка у праві спільної власності).

Таким чином, основними аспектами узурфрукта є право особи користуватися чужим майном і вилучати корисні властивості цього майна, в тому числі природні ресурси, плоди, дивіденди та ін. Узурфрукт зазвичай надається на певний строк або за певних умов. З метою забезпечення можливості користувачем вилучати корисні можливості отриманої речі, на

власника може покладатися обов'язок під час існування узуфрукта зберігання майна в належному стані. У більшості випадків власник не може розпоряджатись майном або змінювати його власників протягом строку узуфрукту без згоди користувача. В залежності від умов узуфрукту, користувач може бути зобов'язаний відшкодувати власнику майна шкоду або дбати про його збереження.

У порівнянні з іншими обмеженими речовими правами, які знайшли своє відображення у цивільному законодавстві України, такими, як: сервітут, емфітевзис та суперфіцій, об'єктом встановлення яких є нерухоме майно, можливість застосування узуфрукта до будь-якого індивідуально-визначеного майна робить його оптимальною правовою конструкцією, закріплення на законодавчому рівні якої дозволить значно розширити коло можливостей для користування чужим майном.

На гнучкість та загальне визнання узуфрукта як правового інструмента, покликаного забезпечити тривале користування чужою нерухомістю за допомогою обмеженого речового права, у праві західноєвропейських країн звертають увагу Р. Майданик, Н. Майданик та Н. Попова. Дослідники цілком слушно наголошують на тому, що відсутність узуфрукта в національному праві перешкоджає усталеному розвитку ринку нерухомості в умовах скасування в Україні мораторію на продаж земель сільськогосподарського призначення, формування повноцінного ринку землі та перебування в оренді більшості земель сільськогосподарського користування, які використовуються для ведення товарного сільськогосподарського виробництва [1, с. 47].

А. Смітюх, досліджуючи узуфрукт корпоративних паїв (часток, акцій), до позитивних аспектів його закріплення у правовій системі України залічує: можливість спрямовувати дохід від корпоративного паю на користь третьої особи без передачі їй права власності; оптимізацію податкових відносин щодо корпоративного паю та управління майном неповнолітніх або передачі корпоративного паю неповнолітнім спадкоємцям; оформлення передачі корпоративних паїв в оплатне управління [2, с. 79].

О. Павленко та Л. Красицька обґрунтовують доцільність введення у цивільне законодавство правових конструкцій постачальницьких та забезпечувальних узуфруктних відносин, що, відповідно, матимуть назви узуфрукт постачання та забезпечувальний узуфрукт. Серед підстав виникнення постачальницького узуфрукта автори, спираючись на позиції інших дослідників, виділяють укладення самостійного договору про узуфрукт, а також включення умови про узуфрукт в договорах ренти і довічного утримання (догляду), дарування речі; надання права володіння і користування, в тому числі із присвоєнням доходів, на підставі заповідального відказу; можливе встановлення у виняткових випадках узуфрукта за рішенням суду. Стосовно перспективи закріплення забезпечувального узуфрукта, дослідники вказують на існування у вітчизняному законодавстві подібних до даного виду речових відносин положень, пов'язаних із правом заставодержателя, який у випадках, встановлених договором, має право користуватись предметом застави [3, с. 85-86].

Отже, враховуючи економічні можливості, які у сучасних умовах надає

учасникам цивільних правовідносин встановлення узупругу, вважаємо за доцільне закріпити досліджувану правову конструкцію у Цивільному кодексі України.

Список використаних джерел:

1. Майданик Р.А., Майданик Н.І., Попова Н.Р. Європеїзація та рекодифікація. Узупругт. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка*. Юридичні науки. 2021. № 4 (119). С. 40-50.
2. Смітюх А.В. Щодо узупругту корпоративних паїв (часток, акцій). *Право і суспільство*. 2020. № 3. С. 74-79.
3. Павленко О.О., Красицька Л.В. Узупругт як обмежене речове право. *Вісник студентського наукового товариства ДонНУ імені Василя Стуса*. 2013. Том. 1. № 5. С. 82-87.

*Дзюбановський Ю.І.,
суддя Тернопільського міськрайонного суду
Тернопільської області, здобувач ЗУНУ*

Оптимізація роботи патрульної поліції як інструмент забезпечення безпеки дорожнього руху

Забезпечення безпеки дорожнього руху є одним з найважливіших завдань у державі, оскільки кількість дорожньо-транспортних пригод, як із травмованими, так і без, на дорогах щороку значно зростає. [1] У цьому процесі важливу роль відіграє система правоохоронних органів, зокрема Національна поліція України та її структурний підрозділ патрульна поліція. Загальними для патрульної поліції є завдання передбачені ст. 2 Закону України «Про Національну поліцію», що покладені на вісі підрозділи поліції: 1) забезпечення публічної безпеки і порядку; 2) охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави; 3) протидії злочинності; 4) надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги. [2] Конкретизуються завдання патрульної поліції у Положенні про патрульну службу МВС, затвердженому Наказом Міністерства внутрішніх справ України від 02.07.2015 р. № 796. І, хоча існування та чинність цього положення, на думку науковців [4, С. 100] є досить дискусійним та недоречним, адже приймалося на перехідний період, обумовлений ліквідацією міліції та створенням Національної поліції України, інший нормативно-правовий акт, який би регулював компетенцію конкретно патрульної поліції на даний час відсутній. Згідно із останнім, до завдань патрульної поліції, серед іншого віднесено, цілодобове патрулювання території обслуговування з метою забезпечення належної охорони громадського порядку, громадської безпеки та контролю за дотриманням правил дорожнього руху, забезпечення його безпеки. [3]

Проіснувавши уже 7 років, патрульна поліція України була чи не єдиним органом, яка забезпечувала безпеку дорожнього руху. Проте, рівень аварійності на дорогах України продовжує бути високим. [1] На нашу думку, одним із факторів високої аварійності на дорогах є окремі проблеми